

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, május 8. 1870. 19 szám.	GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	Szerkesztői iroda: városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

NAGY BOGŐSNEK VÁLASZUL.

Szép szózatod bájolón zengett.
Buzditólag hatott reám,
Ohajod szerint a „Matyi“-ban, —
Gyakrabban nyil „rigmusra“ szám;
Megéneklem a közösügyes
Vitézek viselt dolgait,
Rákanyaritom homlokukra
Érdemök repkényszálait.

Folyvást küzdök az alkotmányért,
Mit a „dicső negyvennyolcz“ szült;
Elátkozom, — mint Pius papa —
Azt, — mi „hatvanhétben“ készült;
Csatát vivok a szolga haddal,
Mely „hatvanhetet“ védelmez,
Nem gondol a hon romlásával,
Mert ő maga kéjelg — élvez.

Tudom, hogy a bündijba kapott
Elátkozott judás-fillér,
A tomboló vérárulóknak
Szivcsendnél — még most többet ér;

De a „boszszú“ nem késhet soká,
Mihamar eljövend a nap,
Mikor az „öntudat kigyója“ —
Dühösen keblökbe harap.

Borsszem Jankót bottal nem ütöm,
Söt vágok neki szép bókot, —
Pedig tudom meg se köszöni,
Utálom öt mint a pókot;
Melynek evő szerszámján kivül,
Csupán feje és gyomra van,
Mit — hogy megtöltsön — zsákmányára
Leshelyéből orvkint rohan.

Igy nem „bot“ kell neki, mint mondád,
Hanem „láb,“ — mely szétgázolja,
Mert hogy ő — rutsággal tölt féreg, —
Önmaga is igazolja;
Mindenütt a merre csusz és mász,
Ocsmányság foly ki belőle, —
Nem félelemből, — de undorból
Térek ki olykor előle.

PAPIRRÁGÓ.

Eredeti levelek.

Matyi komám!

Régen nem írtam már úgy-e? — Nem jó nekem sokat beszélni, mert hát ha én szóllok, mérget szóllok, oszt attúl bizony majd megüti nimelyik Deákpárti quótás jószágot a guta, olyan bolond lessz tülle, hasára esik az igaz mondás, oszt még a patikárusnak teszek vele hasznot, mert hát csak úgy kantaszámra isszák oszt a lexativát.

Aztán meg az a sok hiábavaló papolás sem elég a dicsőséghez, mert hát sok szónak sok az alja, én pedig nem akarnám, hogy salakja legyík annak a mit mondok.

A mióta osztán igy pihentem, hát most látom csak, hogy megint neki rücskösödött mán a közösügyes világ. Aggatják sorba az ország keresztjei nyakába a sok arany-keresztet. Ajándékozgatják sorba a sok quótás hazafikkomteremtettéknek, ranggal sallangal, meg mindenféle mákvirágnak való czafranggal.

Hjaj pajtás nehéz is az olyan quótás jószágnak máskip kitünni, a becsülletes emberek közzül, igy legalább ha önnön magának nincsen is semmi becse, legalább a titulus meg az aranykereszt ír rajtok valamit, az ember meg marad haszontalan ráadás.

Majd akasztanék én egy nímejiknek keresztet a nyakába csak biznák rám, tudod olyan tiz mázsást, hogy oszt ha felállitanák vele együtt, hát a gazdája csüngene rajta, e már osztán igazi írdemjel vóna ő keméknek.

Hát annak a Bornyúpárti Naponleó császárnak tán csira nőtt a sütni valójába, hogy olyan bolondot kiván attól a faranczia nípsigtül, hogy arra adja a voksát, hogy hát még nagyon fájin dolog az, a mikor egy ember vezet orránál annyi millió embert? meg oszt ha ükemit karó közzé szoritja a burkus vagy más nátzió, hát a becsülletes csendes iletü ordináré ember ontsa a vírit írte? Bizon komám ha bolonddá találja tenni az a Bornyúpárti Naponleó azt a faranczia nípet, majd megiásd, hogy a többi pótentát is gusztust kap tülle; oszt még majd csak akkor válunk osztán igazándi igavonó jószággá, ha egyszer csak minket is arra nógatnak, hogy bödüljünk rá arra hogy milyen fájin állapot ez a mi közös ügyes sorsunk; hanem hát csak annyit mondok én ara pajtás, hogy sok moslék kifolyik még addig a budapesti kanálison a Dunába.

Hanem komám! hogy ha Naponleó uramnak el ment az esze, mán úgy azon sem csudálkozom osztán, hogy annak a római csalhatatlan fancsali szentnek sincs egyébb a fejébe korpánál.

Hallom, hogy még a zsidókat is csalogatta mán hogy majd felkentefetéli az igaz hitre, hanem azt monták rá az atyafiak, hogy nem kell nekik olyan trefnyi csúzpajz, ettül lett oszt megint maródi ü csalhatatlanságossága.

Egye meg a feki láddi komám! csak van esze a zsidónak, — de hát még sem tudom aszt el kípzelni, kogy mír van az, hogy hát azok a pízesebb zsidók még is mind közös ügyes Deákpártiak, hisz az árgyelussát néki, ha mán zsidó, hát legyik szabad elvü, mer bizon poróbálja csak magát avval a sok goróffal meg veres hasú pappal együve mírni, majd akkor mondják meg neki, hogy „iszkiri jordán, nagyon vereshagyma szaga van kendnek.“

Ha meg osztán valameik goróf még is rá fanyarodik, hogy a zsidóval el diskurizál, — bizon pajtás az árgyérussát neki, nyakig adós ís az annak a zsidónak, azir tyukászik neki.

Annyit mondok én neked komám, hogy zsidónak is lenni — közös ügyes Diákpártinak is lenni, annyi csapás egy rakáson, hogy inkább megszánja ő keméket írte az ember mint haragudnék rájok, hanem hiszen „ki mit eszik iszik rá“. Isten teremtüttse azér nem állunk az ükemék pártjára — hadd kinlódjanak magokban.

Olvastam pajtás a lapodban, a mit egy egri pap irkált a szegíny zsidókrúl; hejj pajtás hogy érzik azon az egísz szamár histórján a reverenda szag? — mán pajtás azt kieszeltem a sok tapasztalás után, hogy hát a mi kutyaság, meg czudarság meg rossz még a világra ki került, mindítig a reverenda vót abba a fő maiszter.

Furcsa módikat követtek tik Pesten pajtás! — nem elíg ha egyszer temetik el az embert, hanem kéttszer is — mint a hogy a megbóldogúlt goróf Battyányival tesztek. Hejj pajtás! bár csak fel tudnátok támasztani, a vón a jó az árgyélussát. Azt gondoljátok, hogy valami nagyot tesztek, meg

tán, hogg a nímet orra alá borsot törtök az által, hogg a kit ő mint egy nemes lelkü embert ártatlanúl, méltatlanúl meg ületett, most tik azt truczból is pompásan temetitek el? azt gondoljátok, hogy azt majd bánja a nímet:? bánja fenét, csakhogy a quótát meg közösügyet a nyakunkba lökhette; ne fíljetek nem bánják azt Bécsben, ha mind eltemetjük is egymást pajtás!

Hallom etsém azt is, hogy Pestből egísz Bétset akar csináltatni a miniszternyom? — oszt bele kerül vagy 25 millióba? Hejj Matyi Matyi! az árkangyalát, soh'sem vezet az jóra, mikor a fülig adós ember, még az újfenti hitelbe vett pízt is a cziczomára pocsékolja. — Mi a fekinek való mán Pestet úgy fel czifrázni? — mi lesz a haszna majd annak, meg tudnád mondani? — sehogy se jól megy ez az árgyélussát, — czifra város, rongyos iskola, néhol meg az sem.

Mikor a szobalány czifrább mint a ténsasszszony, személy már az akkor. Igy gondolkodom én parasztfűvel arrúl, hogy most Pestre olyan sok czifra viganót meg kriolint adtok. — Tán biz azt gondolja a miniszternyom, hogy majd osztán ha Pest czifrább lessz, hát az ilyen magamfíle falusi ember még a város kapújában le veszi a kalapját ha belé megy? — Veszi bíz a feki, de nem én, — hanem még felé sem megyek. Bezzeg jut az ilyen parádéra meg a csődörre úgyi? de az isholára nem? — mert fílnek tülle, hogy a szegíny ordináré ember megtanúlna világosan látni. Pestre kell a sok szíp píz, oszt az adosságot meg kílutriázzák a mi zsebünkre. No de pajtás én mán előre is nyertem, mer én nem veszek egy numerust sem. — Majd a fene, engem be nem huz semmiféle nátzió. —

Nem irok mán többet, mert erőssen bosszús vagyok. Szerbusz komám

Karakán Marczi.

Jendzsikubischedszky Vlad Marczi levele, Tallerossy Zebulonhoz!

Idezs virsiges Zatyafia! Nojszem vot nekem had el had husviti inepekba. — Ithon meg vot mienk pecsovics kipnemviselü, is jarta bolondja zegyik közsigtul masikba, azt prédikalt: — hogy meglegyunk eligedve, mer meg kaptunk minden, is lesz Pest paradicsom, lesz Magyar orszag Eldorado. Mienk kezsigbe is elgyut, is elmondot behunyt szemel leczkijit, mint kakas, — ha esztán ki is megdisputaltam vele, is anyira megmirgelüdtem magamat, hogy ra mindjart lemegbetegedtem, is most is nehezen tudom pennat kizbe fognyi, hogy irjak e sorok maganak idezs virsiges zatyafia. Hanem elis vit hamarjaba tülünk az irha, mer megkapott vóna macska-zene, mint megkapott macska-zene Tot Vilmos Nyitraba, nem fekete Paulinyi Tot Vilmos, hanem az a garulus, larmas hirtelen szüke Tot Vilmos, — ki kiimpertinenskedett maganak a méltusagos alamtitkarsagot Krajner Palinal. — Kirem nem meg tudna irnyi idezs virzsiges zatyafia: - - ki meg lesz alamtitkar Kerge Palinak? Ha tette Bodgyi Horvath mig a portas is abbul a Vazsvarmegyibul, bizomosan teszi Kerge Pali — — bizom in nem meg tudnam mondanyi, micsuda varmegyibul, mikor neki sidzko jedno, mindegy akar hat melikbul, mikor se nem nincs varmegyije, se nem nincs hazaja, — „ubi bene ibi patria“. Mig ha sokaig megil magasabra vihetyi sok szip irdemeir. Magyar hadcsapatokir, is a mi fogja szereznyi, mint pinzugyminiszter, — ugy felmagasztalhatjak magyarok, — — — hogy maga is fogja csudalkoznyi rajta.

Hat panye Holan Ernyü nem megy el Ostindiba magat tisztara fürdenyi? hugy mig feketibb haza meg gyüjön. No moj dusu, mos veszek iszre, teli firkalok papiros bolondsagokal, is semi nem megirtam politikarul, is zorszaggyulisrul. — De hat setzko jedno — is csak bolondsag. — Bolondsag csinalja jobboldal tübbsig, bele viszi magat is zorszagot is hinarba.

Bolondsag csinalja se hideg se meleg közíp balol-dal is, mer opportunus politikaval nem nyeri vissza semmi.

Bolondsag csinalnak tigrisek 48-as parton, mer minek hanyak falra borsa kipnemviselühazba, hol legtisztabb igassagra, legtürvinyeseb küvetelisre, is legszebb beszidre csak halgatja, is neveti joboldali tübsig, is legcsekilyeb reform kirdishez csinalja maganak partkirdis. —

Gyujenek ide totok közi, mennyenek el Sborora, is vilagitsak fel szeginy irtetlen tot nipsiget, magyaro, kat mar ugy sem nem kell felvilagositanyi, azokat fel-világositota mar kormany, is pompas orszaggyülisi hatarozatok.

No de ez is valami. — Isten velunk! vagyok

beteges virsiges zatyafia

Jedzsikubischedszki Vlad Marczi.

---

*

Miniszterek versenyén.

Mihály gazda: No szomszéd! melyik ér előbb a czélhoz — az a három első ugyancsak szoritja.
Iczik szomszéd: Czélhoz ér a mindegyik hallja khend, hanem a nyerthes a harmadik az a burzas lesz, meglássa Mihály gazda! a thübbit legalább is egy lufejjel elüzi megh!

Fricskák.

Páter Makutyi hires prédikátor, multkor a szent háromság tudományát magyarázta hivei előtt, s több helyes argumentomai között igy szóllott: mindezekből láthatjátok, hogy ezt megérteni igen könyü, mert lássátok szerelmes hiveim! olyan ez mint a három águ vasvella, három ága van még is egy; — vagy mikor valaki elmegy három agárral vadászni s a nyúl felugrik, osztán egyszerre kiáltja: cziczka! rigó! fecske hajrá! s a három agár egyszerre indul a nyúl után. Alkalmasint az ilyen épületes tanitásokért lesz pécsi kanonokká!

Szeniczei ödönke is otthon parádézott Pakson a husvéti szünidő alatt, még pedig — mint dukál — az az hogy mentül hiresebbnek tartsák — Feri bátyját is magával vivé.

Az öreg úr — a többek közt — meglátogatá Madarász József családját is. Ödönke — a lovagias férfi — azonban rangján alólinak tartá egy 48-as képviselő családjánál tiszteletét tenni!

Jól van Ödönke! hanem jó lesz ám megjegyezni hogy mig Madarászt egyszerre két kerület választá meg, a te képviselőségedet egy csorda bivaly sütė nyélbe, meg osztán az, hogy a választasnál apád szedé be a szavazat jegyeket. No! hogy menyit adott ki érettök, azt legjobban tudja a....... ejh! de minek mindent ki pletykázni?

A császári koldus.

(A népszavazás alkalmával.)

Napoleon: Isteni népfenség! csak egy szót, egyetlen egy szót kérek tőled. Óh mondjátok hogy „**igen.**" különben én és szegény családom koldusbotra fogunk jutni.

Eötvös a költő azt mondja; „Lehet-e életünkben két nőt valóban szeretni? nem tudom; két hazát bizonyosan nem! —

Eötvös a minister, a költőt milyen nagyszerűen megczáfolja, kimutatván óriási szerelmét az osztrák-magyar haza iránt.

Konek rettenetesen fárad!

Tükörbül tanulja azon áhitatos mimikát, melylyel a pápa csalhatatlanságát fogja magyarázni tanitványainak a „tárgyhoz méltóan". Hetek óta küszködik már, de e tekintetben páratlan genialitásával sem birt még megállapodni.

Beust sógorhoz.

Nos jó pajtás! Hogy mint érzed magád?
Jó Beust komám, kedved hová maradt?
Mondd, arczod, mért oly mogorva bus?
Mért úszol bubánat tengerében,
Hadd el a bút! Másoknál henyéljén
Lakjék nálad a gyors Pegazus!

Légy víg! És költözzék palotádba,
A francziák dramaturgiája,
Véle a szüz szent Caecilia!
Zugjanak a heves cotillionok:
Hallgat már az a sok lengyel szónok,
Elszállt már a sok cseh dalia!

Tánczolj! Fütty neked haldokló rajxráth!
Bevégezted már az élet harczát,
Betölted kötelességedet;
Szedtél gázsit, mentél operába,
Ettél ittál, söt néha napjába
Tartál óriás beszédeket!

Menjenek ök, merre menni tudnak,
Kik ártottak közösügyes útnak
S vészt hoztak a reixrath felé;
Bomlik már a Dualismus zára
Ám alólad ki nem hull a párna;
Bátran mégy a jó nyugdij elé!

Ne félj Beust! a bárka meg van mentve,
Segitni fog Bachnak regimentje:
Segitni fog jó Deák maga!
Ne búsulj hát! Adj víg estélyeket,
S ha szoritná valami kebledet:
Nem mutatja azt a diplomata!

Gyenge Somfa.

Zsákba fináncz.

Megfogta utjában a fináncz a dohányáruló embert, s be akarta kisérni a vármegye házához.

A jámbor dohányárus nem szabódott ellene, söt mint valami szerencsétlen názáretbéli, meglátszott adni egészen önmagát s azt mondá a fináncznak:

— Jól van uram! látom hogy fogoly vagyok, hanem most már én nem leszek az ur kocsisa, hajtsa a lovakat maga.

A fináncz nem ellenkezett egy cseppet se, fölült legott a kocsis helyére, kezébe vette a gyeplüt, a dohány árus embert pedig fölülteté a hátulsó ülésbe.

Midön már igy a nagy pusztaságon egy jó dülö földet elmentek, — a dohányárus ember széjjel tekint, hogy nem látja-e valaki, s midön meggyözödött az iránt, hogy még madár sincs körülöttük, — elövesz a saragjából egy üres zsákot, s megkapja erös markával nyakszirton a finánczot s azt mondja neki:

— No fináncz! a poncziusodat.. bujj bele mindjárt ebbe a zsákba.

A fináncz erre a nem várt goromba tempóra nagyon megzavarodott,s éppenséggel nem akart engedelmeskedni a kegyetlen felhivásnak.

A dohányárus ember azonban nem tágitott.

— Bujj bele mondom mindjárt, mert különben, itt halsz meg.

A fináncz tekintgetett és kapkodott mindenfelé, de mind hiába. Látta, hogy segély és szabadulás éppen nem mutatkozik, nagy lelki vergödések között kénytelen kelletlen belebujt a zsákba.

Mikor aztán ez megtörtént a dohányárus ember jól bekötötte a zsákot és ledobván az utszélre — lóval kocsival dohányal odább állott.

A szerencsétlen fináncz pedig ez alatt káromkodott s mérgében sirt-ritt a zsákban. Segitségért kiabált, de biz az nem jött sehonnan sem.

Egyszer azonban nagy sokára egy pásztor ember, ki juhokat örzött, meghalja jó távolba, hogy valaki jajgat. — Oda megy hozzá, hát látja, hogy valami szerencsétlen ember zsákba kötve vergödik az utszélen. Megszólitja erre, s kérdi töle hogy miféle ember. — A fináne azonban nem merte megmondani hogy miféle tagja az emberi társaságnak, hanem csak arra kérte a juhászt, hogy szabaditsa ki ebböl a babiloni fogságból, majd megmondja aztán, hogy micsoda isten teremtése. A pásztor ember azonban makacsul követelte töle azt, hogy elöször mondja meg, hogy miféle ember — aztán majd kiszabaditja.

A fináncz látta, hogy végre is engedni kell az ember gonosz kivánságának, s megmondotta neki, hogy ö bizony fináncz.

— F i n á n c z! sóhajtott egyet a pásztor — no hála isten! ugy is régen keresek már egy ilyen vadállatot, — azzal kivette hóna alul fütykösét, — s piff! puff! zim!.. zum!... ugy meghányja vele a finánczos zsákot, hogy az csak ugy lapult bele.

Avval aztán megfordult, nyáját elterelte jó meszszire a fináncztól, s ott hagyta öt a hollók és varjuknak, hogy ha kell tehát segitsenek ezek rajta.

Jött azonban egy kegyesebb szivü halandó, egy jámbor izraelita, — ez hallva a szerencsétlen ember jajgatását, felemelte a zsákot, s kiszabaditá belöle az öszszetörött foglyot.

Nem volt egy porczikája épségben, — és csak nagy vergödések között tudta kimondani:

— Voltam katona, voltam zsandár, voltam fináncz, — de inkább leszek kopó kutya, minthogy én továbbra is fináncz legyek.

A felsült kapitány.

„Riktáj drabant! és cserepár!
A hátultöltőre tölts rá . . .“
Igy szól vitéz Thaisz kapitány,
Május hava hatodikán.

„Constáblertől a mint hallom . . .
Síp-utczán nagy a mozgalom,
Restórálni akar a nép,
Mielőtt még leköszönnénk.“

Constábler a fülét högyzi,
Drabant a bajuszát pödri . . .
Kaszárnyában a cserepár,
Harczra készen fegyverben áll.

Ugyan-ugyan mire való
Ez a kapitányi hűhó?
S mért kellett ez a vaklárma
Május hó hatodikára?

Kellett ez a kis vak lárma . . .
Annak megmutatására,
Hogy lássa a magistrátus:
Thaisz ur minő Herosztrátus?

Ezen herosztrátusi tényt
A publikum csak nevette . .
Mert ezzel a kapitány ur
Maga-magát felültette.

Adomák.

Gyónni ment a fiatal legény a plebánushoz. Mit vétettel édes fiam? „kérdé a pap“

Bizony nagyot vétettem én — válaszolt a legény — lakadalomba voltam, aztán a kölletinél jobban összetaláltam barátkozni a koszorus lánnyal.

„Biz ez baj,“ — mondja rá a pap — hát aztán? —

Aztán meg — folytatá a legény — elmentem egy másik lakadalomba, ott meg összebarátkoztam a koszorus lánnyal is meg a nyoszolyó asszonnyal is!“

„Ez még nagyobb baj édes fiam!“ — sopánkodik a pap, hát aztán?

Hát aztán meg édes tisztelendő uram — végzé beszédét a legény — elmentem egy harmadik lakadalomba is, — ottan meg összebarátkoztam a koszorus lánnyal, a nyoszolyó asszonynyal, — meg aztán már csak megvallom bünömet, még magával a menyasszonnyal is!

„Hüh! fene teremtette — kiáltá a plebánus megfeledkezve magáról — mért nem tudok én olyan helyre keveredni!“

Egy szinésznek a többek közt a lévén szerepében hogy „egy szerelmes párnak csak egy szalma kunyhó kell, hogy boldog legyen“! — nyelve véletlenül megbicsakolván azt találta mondani hogy „egy szerelmes párnak csak egy szalmazsák kell, hogy boldog legyen!“

Egy kis leczke Borsszem Jankónak.

Mind tisztelettel szóltak Róla!
Nem bántották, megkimélték,
Midőn a „Sirmezei“ holtat
Végnyúgalomra letették,
Ellenei is méltányolták
Söt dicsérék letüntében,
Midőn elfoglalá nyúghelyét
A szabadföld kebelében.

Csak te voltál az az orczátlan . .
Ki a holtat megugatád,
Te ronditád be a sirhalmot
Mely szegénynek vég nyúgtot ád!
Elébb jézsuita pofával
Mondád: „legyen könnyü a hant“
Osztán „ösz fürtit, — ösz szakállát“
„Utcza-sárral össze dobtad.“ —

Még a Napló is elismeré
Honfi erényét, érdemit!
De mortuis nil nisi bene:
Még is rá szórád piszkaid!
Tehát „bálvány imádó“ volt Ő?
Ő! ki inkább ott künn halt meg!
De bécsi Moloch előtt — mint ti —
Nem, nem, sohasem hajolt meg.

Hát „szivének oltára felett“
„Isten helyett bálvány állott“?!
S a mit tett, a miért bujdosott
Az mind bálványimádás volt?!
Jó! ám legyen, — volt egy bálványa —
A HAZA, és ezt imádta
Még akkor is, mikor hü lelkét
Távol Sirmezőn kiadta!

Ti nem ismeritek e bálványt
Ismerni nem is tudnátok,
Hisz a világosi hóhért is
Czéhetekbe fogadtátok!
Más bálványotok van tinektek
A közösügy! meg a kvóta!!
Ezeket imádjátok folyton
És hizlaljátok naponta!

Szép mesterség! ép hozzád illő,
Folytasd, világodat csak éld!
Ugass, ordits, hát ezután is
Még a holtakat se kiméld!
De ne hidd, hogy dicsö lelküket,
Megbánthatnád a hazába!
E bugatás, szamár orditás
Nem hallik a menyországba!!!

Nagy Bögös.

Adakozások a rokkant honvédek menházára.

Pázmándról: Vida Péter gyüjtő 50 kr. Vida Péter gazda 1 ft. Vida Péter (alsó) 15 kr. Vida István 20 kr. Nagy András 7 kr. Bellai András 4 kr. Szücs Péter 5 kr. Baracskai Sándor 4 kr. Kollár István 4 kr. Pázmándi Gergely 4 kr, Nagy József 3 kr, Szakács Péter 3 kr, Pintér András 3 kr, Szabó János 5 kr, Kerka István 3 kr, Baracskai István 4 kr, Laposa József 5 kr, Nagy József 8 kr, Járfás István 5 kr, Szücs Jánosné 3 kr, Vida Márton 40 kr, Bellai István 5 kr, Ssakács József 5 kr, Balogh István 40 kr. Szücs István 3 kr, Mógor Józsefnő 3 kr, Laposa István 4 kr. Varga János 5 kr, Nagy István 40 kr. Szabó György 4 kr. alsó nagy János 10 kr. Kovács János 4 kr. Szabó Iván tanitó 20 kr, Töli András 20 kr, Kollár Ferencznő 10 kr. Kollár János 40 kr, Baracskai József 20 kr. Bak János 10 kr. Nagy János 10 kr, Szabó György 5 kr, Gergely István 5 kr. Járfás Istvánnő 4 kr, Járfás János 10 kr. Csik István 10 kr, Csik János 5 kr. Nagy Pál 5 kr. Laposa Gergely 10 kr, Sütöri György 5 kr, Hatos Péter 20 kr, felsö Nagy Sándor 6 kr, Csik Pál 20 kr, Nt. Jeremiás Lajos ref. lelk. 40 kr.

Pázmándihegyben: Mészáros György 1 ft. Hatos István 40 kr, Simon János 10 kr, Simon Mihály 10 kr. Koródi János 8 kr. Koródi István 8 kr. Kovács József 8 kr. Farkas Pál 10 kr. Farkas Pál 10 kr. Kollár István 10 kr. Szabó Mihály 10 kr, Hatos György 10 kr, Laposa János 2 kr, Szabó Sándor 10 kr. Kollár Márton 10 kr.

Saági helységben: Biró József 5 kr. Tolnai József 4 kr, Balogh János 5 kr, Balogh Péter 10 kr, Kriskó József 5 kr, Kurucz János 20 kr, Pántzél János 10 kr. Kovács György 10 kr, Kovács János 5 kr, Burján János 3 kr, Burján Péter 7 kr. Baracskai József 5 kr, Gulyás János 5 kr, Tolnai Ferencz 5 kr, Balog Györgyné 5 kr, Nagy Péter 5 kr. Baracskai Gergely 5 kr, Sütöri Sándor 4 kr, Gulyás Sándor 10 kr. Összesen 10 ft 50 kr.

Szerkesztöségünknél begyült eddig összesen a rokkant honvédek menházára: 340 frt 55 kr. és két huszas.

Felelős szerkesztö és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Rajzoló: APPELRÁTH. Metszö: RUSZ.

Pesten, 1870. Nyomatott Fanda és Frohna könyvnyomdájába, arany-kéz utcza.

Mészáros Károly